

18 Ιουλίου 2019

Ανέλπιστο τέλος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

της Σμαράγδας Γεωργίου

Πρωινό ηλιόλουστο κι' εγώ περπατούσα για την δουλειά, ή μάλλον έσερνα τα βήματα μου, με σκυμμένο το κεφάλι, δεν είχα καμία όρεξη αλλά.....

Ήθελα τόσο να μπορούσα να πάω μια βόλτα στους αγρούς να χαρώ τον ήλιο και την ομορφιά της φύσης. Άνοιξη βλέπετε, η ομορφότερη εποχή του χρόνου!

Αντί αυτού ήμουν υποχρεωμένη να κλειστώ σε ένα μικρό γραφείο και αντί λουλούδια γύρω μου να πνίγομαι στο χαρτί, αντί τιτιβίσματα πουλιών, να ηχεί στα

αυτιά μου η αγριοφωνάρα του αφεντικού μαζί με το εκνευριστικό κουδούνισμα του τηλεφώνου, και αντί να αναπνέω καθαρό αέρα, να υπομένω την δυσσομία που αναδύει ο πούρος που καπνίζει ο υπάλληλος στο διπλανό γραφείο....

Αυτά σκεφτόμουν και το βήμα μου γινόταν γρήγορο και θυμωμένο. Κόντεψα να σκοτωθώ και θα το πάθαινα αν δεν άκουγα την κόρνα του αυτοκινήτου που σχεδόν να με πατήσει, στην αφηρημάδα μου. Και σήκωσα το κεφάλι..

Τότε ήταν που τους είδα..!

Αυτός γύρω στα 75, ψηλός, λεπτός με άσπρα μαλλιά. Τα ρούχα του τσαλακωμένα, τα παπούτσια του βρώμικα. Το πρόσωπο σκαμμένο από το χρόνο και με μάτια θλιμμένα έσερνε το βήμα με κάποια δυσκολία, προσπαθώντας να μην πέσει καθώς η κοπέλα που τον κρατούσε από το χέρι τον τραβούσε βιαστικά.

Αυτή βλέπετε ήταν νέα, γύρω στα τριάντα. Με μαύρα, ίσια μακριά μαλλιά σχεδόν μέχρι τη μέση της. Το πρόσωπο στρογγυλό και τα σχιστά μάτια βαμμένα με έντονο μπλε. Δεν ήταν ψηλή, του έφτανε πιο κάτω από τους ώμους. Φορούσε φόρμες σε χρώμα άσπρο και μια μικρή τσάντα στο ένα χέρι, με το άλλο κρατούσε σφικτά τον ηλικιωμένο. Το ύφος σκυθρωπό λες και έκανε αγγαρεία, κάτι που, παρόλο που αμειβόταν γι' αυτό, δεν ήταν υποχρεωμένη και που σίγουρα δεν έκανε κέφι. Αυτό τουλάχιστον έδειχνε η βιασύνη στο περπάτημα της, ήθελε βλέπεις να ξεφορτωθεί το βάρος που κουβαλούσε το συντομότερο...

Και ο άντρας που ήταν μαζί της να παραπατάει στην προσπάθεια του να προλάβει το βήμα της.

Τον λυπήθηκα. Κάτι είχε στο βλέμμα. Μια θλίψη και ένα ΓΙΑΤΙ ήταν έκδηλα ζωγραφισμένα στο πρόσωπο του.

Γιατί αυτή η κοπέλα να τον κρατάει και να τον τραβολογά μαζί της. Γιατί να μην είναι στο σπίτι του, στην αυλή του και να απολαμβάνει τον πρωινό του καφέ. Γιατί το πρωί που ξυπνά να βλέπει ένα άγνωστο πρόσωπο και όχι κάποια αγαπημένη κόρη, ένα υιό, ένα εγγόνι, ένα φίλο έστω....

Αναπολούσε με καημό τα περασμένα χρόνια. Την συντροφιά της αγαπημένης του γυναίκας, τα γέλια και τις φωνές των παιδιών. Τότε που το σπίτι ήταν γεμάτο, έσφυζε από ζωή και ζεστασιά. Τότε που όλοι περίμεναν αυτόν να τους φροντίσει, να τους αγαπήσει να τους προστατέψει. Τότε που όλοι τον υπολόγιζαν και ο λόγος του μέτραγε και βαρούσε. Τότε που αφεντικό στη ζωή του ήταν αυτός και όχι μια ξένη..!

Γιατί δεν ξεγελιόταν πώς αυτή που περπατάει δίπλα του είναι υπάλληλος του, επειδή την πληρώνει. Α όχι!!! Αυτή κάνει κουμάντο και όχι αυτός. Αυτή θα του πει πότε να φάει και ας μην πεινάει. Αυτή θα τον κάνει μπάνιο και ας μην έχει όρεξη. Αυτή θα τον βάλει να κοιμηθεί νωρίς και ας θέλει αυτός να ξενυχτήσει. Αυτή θα του συμπεριφέρεται σαν να είναι μικρό άμυαλο, ανίκανο παιδί. Αυτή είναι ο νοικοκύρης στο δικό του το σπίτι και όχι αυτός. Αυτός όχι....!

Τώρα στα γεράματα του που θα έπρεπε να χαίρεται τους κόπους μιας ζωής, τώρα που θα έπρεπε να έχει δίπλα του τους ανθρώπους που αυτός μεγάλωσε και στήριζε τόσα χρόνια, ακριβώς τώρα είναι μόνος με συντροφιά μια ξένη που του μιλάει και δεν καταλαβαίνει, που του κάνει νοήματα λες και αυτός δεν έχει φωνή, δεν έχει μιλιά...

Μια εικόνα χίλιες λέξεις.....

Χίλιες θα ήταν και οι φωνές που θα άκουγα από το αφεντικό γιατί με αυτά και αυτά πάλι θα αργήσω στη δουλειά....!!!

Πηγή: city.sigmalive.com